

Ношь-та бѣ дѣждовна и, тьмно бѣ като въ рогъ, почти на всякъ крачкъ трѣбаше да слѣзвамы отъ коніетъ за да барамы здравъ земіъ между блатистытѣ потрѣсъцы. Конь-тъ подѣ царя пада на дваждь, и най-послѣ счупи си кракѣтъ, а царь-тъ отъ тѣзи паданія бѣше си загубилъ кожухѣтъ и единѣтъ си ботушь.

Ако искате да дойдѣ съ васъ, рече ни той, дайте ми единъ конь и единъ ботушь.

Това като станѣ, хванѣхмы пѣтъ-тъ кѣмъ село-то Буравевъ, за да стигнемъ на мѣстото дѣто Пулосскый бѣше ми ся обѣщаль, че ще ни чака; но царь-тъ ни каза спокойно; « Не отивайте на татакъ, защото тамо има русска войска да варди.» Като хванѣхъ вѣрѣ на думытѣ му азъ възвихъ на възъ другъ странѣ, и хванѣхъ пѣтя кѣмъ горѣтъ. Колкото приближавахмы лѣсѣтъ Велянѣ другаритѣ ми единъ по единъ исчезвахъ, тѣй що най-послѣ азъ невидѣхъ при себе си другыго освѣнѣ Калубскаго, Стрябинскаго и царя; на тойзи часъ врѣхлѣтѣхмы на единъ отъ русскытѣ ношны стражы която ни и повыка да ся обадимъ. На това повыкваніе останѣхмы като грѣмѣжы.

Да убіемъ царя и да бѣгамы, рече Калубскый. Но азъ му казахъ, че не щѣ и не трѣба да направямы таквозъ злодѣяніе, неприлично и срамотно като за насъ юнацы. Ако е тѣй, отвърнѣ звѣровитый-тъ тойзи челоувѣкъ, имай грѣжѣтъ да си го водишь самъ, азъ не носѣж другъ главѣ да ѣ дамъ